

Я - жінка

Я - жінка! Ви чуєте, люди, я свічка,
Запалена Господом на віки!
Неправда, що я - ребро чоловіче.
Цю казку придумали чоловіки.
Я жінка, я - річка бурхлива й неспинна,
Що в повінь зриває верхи берегів.
Хто каже, що я підкорятись повинна?
Це ще одна вигадка чоловіків!
Я - жінка, природою створена пісня,
Яку чоловік заспівать не зумів.
Я - мрія і спогад, майбутнє й колишнє.
Я щось незбагненне для чоловіків.
Я - жінка, я вільна, як думка одвічна.
На думку не можна надіть кайдани.
Це ти мене в рабство продав, чоловіче,
І грішна я стала з твоєї вини.
Та я лише жінка. Я прагну кохання,
Я все пробачаю тобі неперед.
З твоєї криниці я - крапля остання.
Для вуст твоїх згірклих я - липовий мед.
Я - жінка, я враз перекинусь на зілля
І гоїти рани візьмуся тобі.
Я непередбачена, незрозуміла.
Я плачу від щастя, сміюся в журбі.
Я - жінка, я дійсно слабка половина.
Нехай переможцям лаврові вінки!
Історію творять, звичайно ж, мужчини,
Але лише так, як захочуть жінки.

ПОЛИНОВА БАЛАДА

До краєчка села притулилась старенька хатина,
Вся у землю вросла, від років похилилась набік.
На даху - черепиця, на стінах обсипалась глина.
А у хаті тій мати сама доживає свій вік.
На причілку мохи вигрівають на сонечку спини,
А на ганку риплять, наче стогнуть від болю, дошки,
Трухла стріха під дах заховала старечі сивини,
Та до хати ведуть всі дороги, стежки і шляхи.
Щовесни прилітає до двору лелеча сімейка,
Вигляда її мати, стоїть, мов на чатах, в сінцях.
Лише діти не йдуть. Лиш синочки не їдуть до неньки.
Чи крилята зносились? Чи може зносились серця?
Щось не їдуть сини. Заросли бур'янами дороги.
Чи то душі синів холодами життя замело.
Виглядають дітей прикипілі до хати пороги.
Вже не мати їх жде, їх чекає усеньке село.
Ти навчила їх жити, ти навчила їх людям годити,
І у поті чола здобувати навчила хліб-сіль.
Та чому ж не навчила, як матір потрібно любити?...
Їй найбільше болить цей давно уже прощений біль.
І цей біль вже приживсь, і його вже сльозою не стерти,
Хоч давно замолила за діток невдячності гріх.
Та мов КАРА ГОСПОДНЯ: їй навіть не можна умерти,
Що як раптом котресь увійде на матусин поріг?!!
То ж сльозяться на сонці віконця, як очі старечі,
Та матуся все жде, молить в Бога здоров'я синам.
А дитяча байдужість стрибає старенькій на плечі
І додолу щораз нижче й нижче її пригина.

... Захлинався приймач, проливався піснями судомно.
Вперше мати заснула й не снилися матері сни.
Хтось з ефіру прохав: "Приїжджайте частіше додому,
Щоб не мучила совість..."

Хіба ж ви поглухли, сини!

А вночі плакав дощ. Якось сонце зійшло винувато,
Наче права не мало в цей день над землею вставать.
Німо зойкнув поріг.

Тихо очі заплющила хата.

Все.

Не їдьте, сини.

Вас немає кому зустрічатись...

ВМИРАЛА МАТИ

Вмирала мати. Тяжко так вмирала.
З останніх сил трималась за життя.
А як чекала, Боже, як чекала,
Мав син її приїхати здаля.

Ударили сусіди телеграму
Ще позавчора: «Швидше приїзди,
Бо присмерті твоя старенька мама...»
О, як повільно ходять поїзди!

А руки неслухняні, наче з вати,
Не стане сили сина обійнять...
І плаче мати, тихо плаче мати,
З очей останні сльози капотять.

Закриє очі – так хоч трохи легше,
А смерть уже стоїть у головах,
Бере за руку і на вухо шепче:
«Ну що, пішли? Пора уже, пора...»

Вона не йде. Вона не може вмерти.
А що, як не застане її син?!
«Не поспішай, зажди хоч трохи, смерте!
Дай жменьку днів, дай з пригорщу годин...»

Старенька догорала, наче свічка.
І танула, неначе парафін.
Терпляче смерть чекала біля ліжка
Разом із матір'ю, що прийде її син.

Але прийшла від сина телеграма.
Сусідам адресована була:
«Прошу без мене поховати маму.»
І все. І навіть підпису нема.

Куди ж ховать, вона ж іще чекає?!
Куди ж ховать, вона ж іще жива?!
Здавалосьь, мов прицілившись, стріляють
У кожну душу ті страшні слова.

Сусідка плакала, кричала, голосила.
Сусід мовчав, а потім не стерпів:
«Нехай мене поб'є Господня сила,
Щоб не діждати отаких синів!!!»

А в матері навіки змовкло слово,
Зів'яла пісня в неї на вустах.
А погляд, переповнений любові
Літав по хаті, мов підбитий птах.

Він то летів поспішливо за вікна,
Де зеленів смарагдово горіх,
А то, немов навпомацки, повільно
Брів до дверей, виходив за поріг.

Чекала мати сина лиш очима,
Лиш подумки летіла за село...
Зняв тесля з неї мірку в домовину...
Ще билось серце. Сина не було.

Сусіди тихо плакали в куточку:
Сльозами душі виповнили вщерть.
Горіли жаром хустка і сорочка,
Що вишивала хрестиком на смерть.

Вмирала мати сиротою в хаті.
Спинився погляд десь на образах.
І плакала над нею Божа Мати,
Своє Дитя стискаючи в руках.

Без тебе...

Без тебе я... Яке болюче "без".

Ще й дощ осінній душу розтривожив,

Вона скавчить, немов бездомний пес.

Що знає все, але сказати не може.

Болять думки, навіяні дощем,

Штормить неспокій у дванадцять балів.

Ти був моїм, але допоки ще

Не став чужим, молю тебе: не стань ним.

Не зрадь мене, прошу, не відступись,

Не проміняй на осінь свою весну.

Без тебе я вмирала вже колись...

Що буде, як візьму і не воскресну ?

КАВАЛЕР

Якого щастя тобі ще, жінко?

Не палить, а, головне, не п'є.

Авто у нього, немов картинка,

І трикімнатна квартира є.

В його кишенях дзвінка монета

Хіба ж ти й досі не впевнилась:

Попала рибка в твої тенета

Акула бізнесу, не карась.

Напнулись очі подруг, як п'яльця,

Їсть чорна заздрість твоїх подруг.

Адже у нього у персях пальці

На шії - платиновий ланцюг.

Чого тобі ще, наївна, треба?

Від себе - курка лише гребе
Таких, як ти, - хоч загачуй греблі,
А він, бач, вибрав чомусь тебе.
Але чого ж так душа страждає?
Чого ще хоче твоя душа?
Вона, напевно, одне лиш знає:
Не варті й ламаного гроша.
Чужі машини й чужі мундири.
Що не в багатстві, урешті, суть.
А в тім. що згодом в чужих квартирах
Жінки заручниками стають.

ФІЛОСОФІЯ ОСЕНІ

Осіннього неба благаге простирадло
Кігтистою лапою вітер продер.
І моляться Богу німі й безпорадні
Оголені нерви безлистих дерев.

Землею бреде з парасолею хмари
Заплакана осінь у мокрому плащі.
Бліда і прозора, неначе примара,
Веде за собою невтішні дощі.

Опалому листю недовго до тліну,
Сховались від сирості навіть птахи...
Дерева не вміють ставать на коліна,
А то відмолили б і людські гріхи.